

ligt Bevis, skriftlig Tilstaaelse osv. pleie at opfattes. Jeg har derfor ikke næret den fjerneste Tvivl om og kan heller ikke i dette Dieblit gjøre det, at der ikke er Noget mod Loven, som den foreligger, og som den er bindende for os, stridende i, at disse Blanketter lyde, som de lyde, men jeg skal tilføie, at en af Grundene, der blev anført for at foretage den omhandlede Forandring i Blanketterne, og som for mig har havt en vis Betydning, var den, at de ældre Dødsattester udstedte af Læger og indrettede paa den Maade, som den ærede Ordfører angav, nemlig, at der i Marginen stod, at Attesten skulde slutte med en skriftlig Erklæring saalydende: „Undertegnede erklærer herved selv at have synet Siget af N. N. og fundet ovenstaaende sikkre og utvivlsomme Legn paa virkelig Død tilstede“, ere, efter hvad den af Læger sammensatte Kommission har udtalt, blevene benyttede af mange Læger paa den Maade, at de blot have skrevet deres Navn under Anmærkningen i Marginen, og ikke skrevet paa Attesten: Jeg har undersøgt Siget af den og den og fundet de og de Dødsstegn; men Lægen har blot skrevet sit Navn, og dette vil naturligvis være endnu mindre betryggende end den Form, der nu er valgt; thi den Form, der er valgt i de nye Dødsattester, er ganske vist ikke saaledes indrettet, at Lægen skal skrive det Hele med sin egen Haand, men den er heller ikke saaledes indrettet, at det er Noe, at han blot skriver Noget. Man maa udfylde en Del Ord med sin egen Haand, inden han underskriver, saa at han ikke kan undgaa at læse Erklæringen igjennem, og den frembyder i saa Henseende en Fordel fremfor den gamle Attest, idet nemlig, som Formularen er trykt paa de nye Dødsattester, kan ingen Læge underskrive, uden at han maa indsette Ordet „selv“, og dernæst efter Ordet „behandlet“ den Dødes fulde Navn. Dernæst maa han skrive Ordet „hans“ eller „hendes“, saa indføre Dato og atter skrive „ham“ eller „hende“. Jeg synes saaledes, at den Paagjældende absolut maa blive foranlediget til at læse igjennem, hvad han skriver under, i Fald man overhovedet antager, at dette har nogen stor Betydning lige over for Lægerne, som jo dog ere oplyste Folk, og som, da det falder ind i deres daglige Praxis, maa vide, hvad det har at betyde at udstede en Dødsattest. Dette er den historiske Sammenhæng med denne Sag. Jeg har ikke i Lovens Ord fundet Noget, som efter min Fortolkning deraf, og efter den Fortolkning, som jeg i det Mindste ikke nogenlunde har set blive bestridt, maatte gjøre en Attest udstedt paa denne Maade utilstrækkelig. Og hvad nu Attestens Indretning angaar, da tror jeg, at den i Grunden er mere betryggende end det Tidligere, naar man har set, hvorledes det ofte er blevet benyttet. Smidlerid skal jeg tage denne Sag under Overveielse, og det er jo i ethvert Tilfælde ikke nogen besværlig Ting at faae dette rettet, eftersom der meget ofte trykkes nye Dødsattester, som bru-

ges maaskevis. Jeg skal derfor tage under Overveielse, hvorledes man skal kunne faae den mest betryggende Indretning af Dødsattesten.

Forespørgeren (S. A. Hansen): Jeg er ikke bleven stuffet i min Forventning til den høitagtede Justitsminister, idet han har meddeelt de Grunde, der efter hans Fortolkning indeholde en Berettigelse til at afvige fra Lovens Bestemmelse, og idet han efter at være bleven gjort opmærksom paa Lovens Historie, hvoraf det klart fremgaar, hvad Meningen var med disse Udtryk, har lovet paany at ville overveie Sagen. Jeg holder mig overbevist om, at den loyaleste Anvendelse af Loven er den, som er bleven nævnt af mig. Jeg kan oplyse, at Ordføreren — den nuværende Folketingsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Senger) — har formuleret den hele Bestemmelse, og han var aldeles paa det Rele med sig selv og enig med de øvrige Medlemmer af Udvalget om, at en skriftlig Erklæring ikke kunde fremkomme ved at underskrive en trykt Formular; det kunde efter hans Mening ikke i dette Tilfælde kaldes en skriftlig Erklæring. Ligeledes kan jeg oplyse, at der ikke fra den daværende Justitsminister og heller ikke i Thinget fremkom nogenjombestemt Indsigelse imod, at dette Udtryk var fuldstændig betegnende for den Mening, man vilde lægge deri. Det har ogsaa vist sig, at de mellemliggende Justitsministre, som have skullet anvende denne Bestemmelse, have forstaaet den aldeles rigtig, idet de i den Formular, som vi hidtil have kjendt, have henvist til, at det var Lovens Mening, at Erklæringen skulde være skriftlig, og jeg skulde huske meget feil, om ikke Ordet „skriftlig“ i det i Marginen trykte var fremhævet med særlig Tryk. Det viser sig altsaa, at der af samtlige tidligere Justitsministre er lagt Vægt derpaa. Den Afvigelse, der nu er fket, er den første af den Slags for Landet udenfor Kjøbenhavn. Derfor den høitagtede Justitsminister, efter at have havt Leilighed til nærmere at overveie Sagen, fastholder, at den nu indførte Anvendelse af Loven er rigtig og loyal, saa ser jeg ikke, hvorfor han for Rigsynsmændenes Vedkommende har bibeholdt den gamle Form for Formularerne; thi saa maatte det jo ogsaa for Rigsynsmændenes Vedkommende være tilstrækkeligt, at de udfylde de trykte Formularer paa lignende Maade som Lægerne; men den Formular, der fremdeles er gjældende for Rigsynsmændene, har den efter Loven korrekte Affattelse, idet den lyder, som den hidtil har lydt, og idet der i Marginen er gjort opmærksom paa, at Erklæringen skal afgives skriftlig. Jeg tilstaa, at det er første Gang, at jeg har hørt den idag fremsatte Forklaring af den paagjældende Bestemmelse. Naar man vil have en Lovs virkelige Mening frem, og der i samme findes Udtryk, som kunne have en forskjellig Betydning, pleier man jo dog altid at søge hen til Forhand-